

Steffensen: Det er Lovforslagets § 4, der har givet mig Anledning til at begjære Ordet for nogle Bemærkninger. Skulde jeg i Korthed sige, hvad denne Paragraf gaar ud paa, tror jeg ikke, at jeg feiler, naar jeg udtrykker det saaledes, at den gaar ud paa at paalægge Kommunerne som Kautiønister og Selvsfyldnere at garantere de paagjældende Fruentimmere, der maatte faae uægte Børn, at faae Bidragene betalte af Barnefaderen. Hvis man nu vilde tænke sig det Tilfælde, at Nogen ved Kontrakt forpligtede sig overfor et Fruentimmer til at optræde som Kautiønist og Selvsfyldner for, at de hende tilkommende Alimentationsbidrag maatte blive betalte af Manden, hvis hun maatte faae uægte Børn, tror jeg, at det vilde vise sig, at naar hun i sin Tid kom og gjorde denne Fordring gjældende mod den paagjældende Kautiønist og Selvsfyldner, Domstolene da af sig selv vilde afvise den under Henvisning til D. L. 5-1-2, fordi Kontrakten var stridende mod Verbarheden. Efter denne Opfattelse er det en Selvfølge, at jeg for mit Vedkommende ikke kan have nogen Sympathi for en saadan § 4, thi det forekommer mig, at er det Noget, som man ikke sømmeligt kan indlade sig paa at indgaa Kontrakt om, kan det heller ikke sømme sig at give Lovbestemmelser om, at saaledes skal Forholdet være. Jeg har selvfølgelig gennemgaaet Motiverne til denne Paragraf, der findes i det Forslag, der blev fremlagt i Fjor, for at se, hvad det egentlig er for Hensyn, der have kunnet medføre, at man var gaaet ind paa at sætte en saadan Bestemmelse ind i Loven. Ved at gennemgaa de Grunde, man har anført for Bestemmelsen, maa jeg nu tilstaa, at jeg ikke heller kan føle mig overbevist om, at de egentlig ere afgjørende i nogen Retning. Naar det saaledes anføres, at det er uretfærdigt, at Moderen skal kunne komme under Fattigforsørgelse alene paa Grund af, at Faderen ikke betaler Alimentationsbidrag, saa kan jeg slet ikke erkjende, at dette virkelig skulde være uretfærdigt. Man maa jo nemlig huske paa, hvorledes Forholdet nu er ordnet. Forholdet er nu det, at det er Moderen, der baade har Forældremagten og Forældreplichten overfor det uægte Barn. Faderen har ikke nogen som helst Forældremyndighed

overfor det, han har heller ikke nogen Forældreplicht. Han har Pligt til efter Øvrighedens Bestemmelse at erlægge Alimentationsbidrag, men det er ikke nogen Pligt overfor Barnet, det er en Pligt overfor Moderen og eventuelt overfor det Offentlige, det er altsaa med andre Ord en Gjældsforpligtelse. Men man vil dog vistnok indrømme, at den Omstændighed, at Nogen kommer under Fattigforsørgelse, fordi den ikke kan faae sine Gjældsfordringer betalte, ikke er nogen Grund til som almindelig Regel at paalægge Kommunen en legal Forpligtelse til at betale, og at det særlig skulde være det i dette Tilfælde, kan jeg paa ingen Maade erkjende. Det er ikke nogen saa særlig fortjenstfuld stiftet Fordring, som Fruentimmeret har. — Dernæst anføres det, at Følgen af, at Faderen ikke kan betale, bør falde paa hans Forsørgelseskommune og ikke paa Fruentimmerets. Dette Hensyn forekommer mig blot at være et Spørgsmaal om Mellembværendet mellem Kommunerne i den Slags Sager, om det vilde være rigtigst, at Fruentimmerets Forsørgelseskommune bærer Omkostningerne ved Barnets Underhold og Opdragelse, naar hun ikke kan, eller om det vil være rigtigst at fordele dem. Jeg tror ikke, der er vundet det Allermindste ved at fordele dem. Var Forholdet det, at de løsagtige Fruentimmere boede i nogle Kommuner og de løsagtige Mænd i andre, saa kunde der være Tale om det, men da de formodentlig ere nogenlunde ligelig fordelte, saa ser jeg ikke, at der vindes Noget ved saadan Fordeling, der kunne paabyrde Kommunerne en yderligere Besværighed med Korrespondance i Fattigsager. — Naar det endelig er sagt, at en saadan Foranstaltning, som den her tilføjede vil være et virksomt Middel til at faae Faderen til at betale, idet han ellers kommer under Fattigvæsenet, saa tror jeg, at ogsaa dette viser sig at være illusorisk. Forholdet er jo nu det, at man har ganske alvorlige Midler mod en Barnefader, der kan betale, man har jo nemlig Bøstaa paa hans Bøn, endvidere Udpantning, og endelig kan man, hvis man ikke kan faae Noget paa den Maade, lade det afsonne med Fængsel paa Vand og Brød. Den Barnefader, som ikke bøier sig for disse Tvangsmidler, vil virkelig ikke lade sig afficere det allermindste af, at